

Arrest

nr. 112 812 van 25 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VERHEYEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van de stad Kandahar in de gelijknamige provincie. Vanaf uw geboorte totdat de Taliban aan de macht kwam in Afghanistan woonde u met uw ouders en uw broer in de wijk Chauni. Daarna vluchtte uw gezin naar Iran. U was nog jong en herinnert zich niet meer wanneer jullie naar Iran vluchtten. In 2004 werd jullie gezin vervolgens uit Iran gerepatriëerd naar Afghanistan. Jullie gingen opnieuw in de wijk Chauni wonen en u begon er in de garage van uw vader te werken als auto-hersteller. Jullie herstelden alles behalve de motor. Jullie klanten waren gewone Afghanen en ook militairen van het Afghaanse leger. Op een dag wou u naar uw werk gaan toen u een brief aan de voordeur van jullie huis zag liggen. U bracht de brief naar uw vader. Hij las de brief, kreeg vervolgens pijn aan zijn borstkast en stierf ter plaatse. Uw moeder die in paniek was zei dat u de buurman erbij moest halen, wat u deed. Deze buurman zei dat uw vader was

overleden. Er werd nog een verpleegster die in jullie buurt woonde bijgeroepen, maar ook zij stelde vast dat uw vader was overleden. Vervolgens haalden jullie de sjiietische imam van de moskee recht tegenover jullie huis erbij en nog een imam van een andere moskee en deze bevestigden dat uw vader was overleden. Uw vader werd begraven in de namiddag van diezelfde dag. U gaf de brief te lezen aan H. K., het hoofd van de straat waar jullie woonden. Anderhalve à twee weken later vertelde H. K. u dat u het land moest verlaten en dat uw leven in gevaar was. Ze zouden u namelijk geïdentificeerd hebben en uw leven zou in gevaar zijn. Uw moeder stelde voor dat u naar Kabul ging maar volgens H. K. was Kabul ook niet veilig voor u en moest u Afghanistan verlaten. H. K. contacteerde een smokkelaar en u vertrok via Iran en Turkije naar Griekenland, waar u ongeveer 3 à 4 jaar verbleef. Vanuit Griekenland ging u vervolgens naar België, waar u op 29 april 2012 aankwam. Op 2 mei 2012 vroeg u er asiel aan.

U legde ter ondersteuning van uw beweringen een taskara en een envelop voor.

B. Motivering

Volgens uw verklaringen verliet u uw land van herkomst omdat uw leven er volgens een buurman werd bedreigd. Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie. U maakt evenmin een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming aannemelijk. Na uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal kan er immers geen geloof gehecht worden aan uw beweringen over uw vluchtmotieven.

Vooreerst moet er worden gesteld dat uw verklaringen voor de Commissaris-generaal met betrekking tot de feiten die aanleiding gaven tot uw vlucht uit Afghanistan ongeloofwaardig zijn. Zo beweerde u in de vragenlijst van de Commissaris-generaal over de dood van uw vader dat hij bij het lezen van de brief die u had gevonden een hartaanval kreeg. Hij zou daarop door andere mensen naar het ziekenhuis zijn gebracht waar hij overleed (vragenlijst CGVS, punt 3.5). Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal gaf u echter aan dat uw vader thuis overleed. Hij las volgens uw beweringen de brief en kreeg pijn aan de borstkast. Vervolgens haalde u een buurman naar uw huis die vaststelde dat uw vader was overleden. Vervolgens zouden ook een verpleegster en twee imams de dood van uw vader hebben vastgesteld (CGVS, p.12 en 13).

Vervolgens is het uiterst opmerkelijk dat u over geen enkele informatie beschikt betreffende de brief die tot het overlijden van uw vader zou hebben geleid. U stelde hierover dat de brief bij het hoofd van de straat, H. K., was. Die zou ondertussen verlamd zijn geraakt en niet meer kunnen praten (CGVS, p.13). Deze verklaring voor uw totaal gebrek aan informatie over de brief kan geenszins als afdoende worden beschouwd aangezien u na het overlijden van uw vader nog twee weken in Afghanistan verbleef en contacten had met H. K. (CGVS, p.13). Hiernaar gevraagd tijdens het gehoor gaf u aan toen niet naar de inhoud van de brief te hebben gevraagd omdat u veel andere dingen aan het hoofd had zoals de begrafenis en de religieuze ceremonie (CGVS, p.15). Ook deze verklaring is niet afdoende aangezien men redelijkerwijze kan verwachten dat u ondanks de begrafenis van uw vader toch interesse zou vertonen in de brief die mogelijks tot diens dood had geleid. Niet alleen zijn uw verklaringen over de brief onaannemelijk vaag, ze zijn bovendien totaal tegenstrijdig aan uw beweringen in de vragenlijst van de Commissaris-generaal opgesteld bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Daarin stelde u immers expliciet dat er in de brief werd gesteld dat men u en uw vader wilde vermoorden (vragenlijst CGVS, punt 3.5). Ook met betrekking tot de opstellers van de brief legde u tegenstrijdige verklaringen af. Tijdens het gehoor beweerde u immers dat H. K. u niet vertelde wie de brief had geschreven terwijl u hierover voor de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk stelde dat de man u wel degelijke meedeelde dat de brief van de taliban kwam (vragenlijst CGVS, punt 3.5).

Ook over de aard van de dreiging ten opzichte van uw persoon legt u vage en incoherente verklaringen af. In uw verklaringen hierover kwam u namelijk niet verder dan te stellen dat H. K. zei dat u het land diende te verlaten omdat uw leven gevaar liep. U was volgens hem geïdentificeerd en zou ook in Kabul niet veilig zijn geweest omdat u ook daar was geïdentificeerd (CGVS, p.13). Op de vraag wie u bedreigde in Afghanistan antwoordde u voor het CGVS verder incoherent door enerzijds aan te geven dat u niet wist of het de taliban waren die achter u aan zaten (CGVS, p.15) en anderzijds te stellen dat H. K. stelde dat Kabul geen veilig alternatief was aangezien de taliban een groot netwerk hebben en overal mensen en contacten hebben (CGVS, p.16).

Bovenstaande vaststellingen doen besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen inzake uw vluchtmotieven. De vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2 a of b van de Vreemdelingenwet moet u derhalve geweigerd worden.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus worden toegekend ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit de

stad Kandahar in de gelijknamige provincie. Dit volstaat op zich echter niet om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict" dd. 22 maart 2013) blijkt immers dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld.

Uit een verdere analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "complexe, high-profile" aanslagen voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad. De veiligheid in de stad gaat er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefings "Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013). De stad kende in de onderzochte periode een aantal aanslagen, die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet geviséerd. Het geweld is dus oor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Bovendien blijkt uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal dat u, een volwassen jongeman, een opleiding als autohersteller genoot. Er kan dan ook worden aangenomen dat u in staat bent om buiten uw regio van herkomst, bijvoorbeeld in Kaboel, een menswaardig bestaan uit te bouwen.

Gevraagd naar eventuele bezwaren tegen een verblijf in Kabul verwees u naar de problemen die u in uw regio van herkomst kende. Aangezien er in het kader van uw asielverzoek geen geloof kan worden gehecht aan deze elementen kan er ook niet worden gesteld dat zij een ernstig bezwaar tegen een hervestiging in Kabul zouden uitmaken.

Op basis van al het voorgaande moet er dan ook worden gesteld dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kon en, bij een terugkeer naar Afghanistan, kan onttrekken door zich in Kabul te vestigen. Bijgevolg kan u de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Het enige document dat u voorlegt, met name uw taskara, kan aan de bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. De neergelegde taskara bevat louter gegevens betreffende uw identiteit en herkomst, die in deze beslissing niet onmiddellijk ter discussie staat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 1, A, 2 van de Conventie van Genève en de artikelen 48, 49, 57/6, en 57/7bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder: de Vreemdelingenwet).

2.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de

réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De verzoekende partij stelt dat er wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging aanwezig is. Het volstaat dat er een redelijke kans bestaat dat er vervolging zal plaatsvinden. De verzoekende partij verwijst naar artikel 57/7bis van de Vreemdelingenwet. Volgens haar is de redelijke kans op vervolging, minstens de vrees hiertoe, aanwezig, gelet op de bedreigende inhoud van de brief die aan haar en haar overleden vader is gericht. Bovendien is de notie 'vrees' een subjectief begrip dat onder meer moet worden bepaald in functie van de persoonlijkheid van het individu: de ene zal vlugger vrees koesteren dan de andere.

2.4. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich evenwel niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij geen enkel van de elementen die het Commissariaat-generaal aanhaalt in de bestreden beslissing en waarop het zich steunt om het relaas van de verzoekende partij ongeloofwaardig te bevinden weerlegt. De verzoekende partij beperkt zich in wezen tot het op zeer beknopte wijze herhalen van haar verklaringen en het ontkennen van de motieven van de bestreden beslissing. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan de verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waartoe zij in gebreke blijft. Uit het vrijwel theoretisch betoog van verzoekende partij waarbij zij zich tevens beperkt tot een herhalen van haar asielmotieven kan de Raad afleiden dat zij het niet eens is met de bestreden beslissing, maar dit is geen weerlegging van de motieven ervan en ook geen dienstig verweer. De Raad schaaft zich achter de motieven van de bestreden beslissing.

Uit de bestreden beslissing blijkt voorts dat het Commissariaat-generaal zich op uitgebreide, objectieve informatie baseert, afkomstig van gezaghebbende bronnen, om te besluiten dat de verzoekende partij binnen Afghanistan een veilig vestigingsalternatief heeft in Kabul. In haar verzoekschrift weerlegt zij de argumentatie van het Commissariaat-generaal hieromtrent op geen enkele concrete wijze. Het Commissariaat-generaal besliste derhalve terecht dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt niet over een veilig vestigingsalternatief te beschikken.

2.5. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.6. In een tweede middel werpt de verzoekende partij de schending op van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.7. De verzoekende partij stelt dat het Commissariaat-generaal haar oordeel heeft gebaseerd op foutieve informatie. Deze vaststelling volstaat volgens haar om te besluiten dat er zich een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is.

2.8. Zoals uit de bespreking van het eerste middel is gebleken maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat het Commissariaat-generaal zich heeft gebaseerd op foutieve informatie bij het nemen van de bestreden beslissing. Verder benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie en het gehoorverslag van verzoekende partij en dat zij tijdens het gehoor de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.9. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

2.10. De Raad is van oordeel dat de verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van de verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig oktober tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER